«Το Ισραήλ μετατρέπεται σε φασιστικό κράτος και η διεθνής κοινότητα δεν έχει κάνει τίποτα».

Γνωρίσαμε τον Οφέρ Κασσίφ στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας. Εκεί μίλησε στην κεντρική πολιτική συζήτηση «Παλαιστίνη και Λίβανος: πόλεμος και αντίσταση». Είναι μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ισραήλ και βουλευτής του Χαντάς στην Κνεσέτ από το 2019. Είναι από τις ελάχιστες φωνές μέσα στο Ισραήλ που μιλούν ανοιχτά για γενοκτονία στη Γάζα, για εθνοκάθαρση στη Δυτική Όχθη και για καθεστώς απαρτχάιντ.

Αυτοί που αντιστέκονται μέσα στο Ισραήλ είναι λίγοι, και οι περισσότεροι είναι Παλαιστίνιοι πολίτες του σιωνιστικού κράτους. Δεν τους θεωρούμε ήρωες και δεν πιστεύουμε ότι είναι το βασικό υποκείμενο της αντίστασης. Αυτό είναι ο παλαιστινιακός λαός στη Γάζα, στη Δυτική Όχθη και στη διασπορά. Είναι όμως μια ψηφίδα σε ένα ευρύτερο ψηφιδωτό, και γι' αυτό αξίζει να ακουστούν. Η συνέντευξη έγινε πριν από τις εκλογές της 27ης Οκτωβρίου. Όσα έγιναν από τότε δείχνουν καθαρά πόσο στενά είναι τα περιθώρια ακόμη και γι' αυτή τη φωνή.

Ο Οφέφ Κασσίφ πληρώνει προσωπικά αυτή τη στάση αντίστασης στο εσωτερικό του Ισραήλ. Έχει αποβληθεί τρεις φορές από τις εργασίες της Κνεσέτ, για δέκα μήνες συνολικά. Το 2024 έγινε και απόπειρα να τον καθαιρέσουν, επειδή στήριξε την προσφυγή της Νότιας Αφρικής στο Διεθνές Δικαστήριο. Στις 23 Σεπτεμβρίου, μετά από αίτημα του Λικούντ, η Κεντρική Εκλογική Επιτροπή τον απέκλεισε από τις εκλογές. Η κατηγορία ήταν ότι «υποστηρίζει ένοπλο αγώνα» κατά του Ισραήλ. Την ίδια μέρα αποκλείστηκαν η Κοινή Λίστα και το Ραάμ, δηλαδή όλα τα κόμματα που εκπροσωπούν τους Παλαιστίνιους πολίτες του Ισραήλ. Αποκλείστηκε επίσης ο επικεφαλής του Μπαλάντ, Σάμι Αμπού Σεχαντέχ.

Το Ανώτατο Δικαστήριο ανέτρεψε τις αποφάσεις. Για τον Κασσίφ αποφάσισε με 7 ψήφους έναντι 2, ενώ για τις δύο λίστες αποφάσισε ομόφωνα. Έκρινε ότι τα «στοιχεία» ήταν παλιά και δεν αρκούσαν. Ο Αμπού Σεχαντέχ όμως αποσύρθηκε, όταν το δικαστήριο έδειξε ότι θα επικύρωνε τον δικό του αποκλεισμό. Στις 8 Οκτωβρίου, μέσα στην προεκλογική περίοδο, δικαστήριο της Ιερουσαλήμ καταδίκασε τον Κασσίφ για επίθεση σε αστυνομικό. Η υπόθεση αφορά μια διαδήλωση του 2022 κατά των εκτοπισμών στη Μασάφερ Γιάτα. Ο ίδιος λέει ότι η δίκη είναι μέρος της συνεχιζόμενης πολιτικής δίωξης εναντίον του. Αν το δικαστήριο κρίνει ότι το αδίκημα έχει «ηθική αισχρότητα», μπορεί να χάσει την έδρα του.

Την απάντηση την έδωσε η κάλπη. Στην αραβική κοινότητα η συμμετοχή έφτασε σχεδόν το 80%. Η

Κοινή Λίστα (Χαντάς, Ταάλ, Μπαλάντ) πήρε 11 έδρες, και μία από αυτές είναι του Κασσίφ. Το έτερο αραβικό κόμμα, Ραάμ, πήρε 8. Συνολικά τα αραβικά κόμματα έχουν 19 έδρες, περισσότερες από κάθε άλλη φορά στην ιστορία της Κνεσέτ. Από τον Οκτώβριο του 2023 οι Παλαιστίνιοι πολίτες του Ισραήλ φιμώνονται, συλλαμβάνονται για αναρτήσεις και βλέπουν τα σπίτια τους να γκρεμίζονται. Το ίδιο κράτος προσπάθησε να τους βγάλει έξω από τη Βουλή, όπως είχε προσπαθήσει και το 2015 ανεβάζοντας το εκλογικό όριο. Οι 19 έδρες είναι η συλλογική τους απάντηση καθώς η καταστολή δεν κατάφερε να τους διαλύσειδιαέλυσει αλλά να τους ενώσει.

Το αποτέλεσμα δείχνει επίσης τα όρια της «φιλελεύθερης» αντιπολίτευσης. Το μπλοκ του Νετανιάχου έμεινε στις 53 έδρες και το μπλοκ του Γκάντι Αϊζενκότ στις 48. Κανένα δεν φτάνει τις 61. Η μόνη πλειοψηφία χωρίς τον Νετανιάχου περνά από τα αραβικά κόμματα. Κι όμως κανένα σιωνιστικό κόμμα δεν δέχεται να συνεργαστεί μαζί τους, εκτός από τους Δημοκράτες του Γιαΐρ Γκολάν. Περίπου 840.000 ψηφοφόροι θεωρούνται πολιτικά «ακατάλληλοι» να μετρήσουν.

Αυτό λέει πολλά για τον χαρακτήρα της ισραηλινής δημοκρατίας. Επιβεβαιώνει και αυτό που λέει ο Κασσίφ παρακάτω: το πρόβλημα δεν είναι μόνο ο Νετανιάχου. Για την αριστερά, το ερώτημα δεν είναι αν τα αραβικά κόμματα θα στηρίξουν μια κυβέρνηση Αϊζενκότ. Είναι αν η ενότητα που φάνηκε στην κάλπη μπορεί να γίνει κοινός αγώνας σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη ενάντια στην κατοχή και το απαρτχάιντ.

Με αφορμή τις εκλογές, αλλά και την πολυσυζητημένη ελληνο-ισραηλινή συμμαχία, του ζητήσαμε να μας βοηθήσει να καταλάβουμε τι συμβαίνει σήμερα στο Ισραήλ.

Ξέρουμε ότι είστε μέλος της Κνέσετ, δηλαδή του κοινοβουλίου του Ισραήλ, και μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ισραήλ. Έχετε εκλεγεί με τη συμμαχία Hadash–Ta'al. Μπορείτε να μας πείτε λίγα λόγια για αυτή τη συμμαχία αλλά και για το πως εντάσσεται στο πολιτικό σκηνικό;

Εν συντομία, το Κομμουνιστικό Κόμμα ιδρύθηκε το 1919, 30 χρόνια πριν από την ίδρυση του Κράτους του Ισραήλ. Και υπέστη διάφορες αλλαγές όσον αφορά την ονομασία και τη σύνθεσή του. Μερικές φορές, τις περισσότερες φορές, αποτελούταν από Παλαιστίνιους και Εβραίους μαζί, ενώ άλλες φορές όχι. Στα μέσα της δεκαετίας του ’70, για να είμαστε πιο ακριβείς, το 1977, ιδρύθηκε το «Χαντάς», δηλαδή το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Ειρήνη και την Ισότητα. Γύρω από το Κομμουνιστικό Κόμμα, η ιδέα ήταν – λόγω διαφόρων γεγονότων που συνέβησαν κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του ’70 – να επιτραπεί σε άτομα που δεν ήταν κομμουνιστές να ενώσουν τις δυνάμεις τους με τους κομμουνιστές. Βάσει ορισμένων συμφωνιών σχετικά με κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα. Και με αυτόν τον τρόπο συνηθίζαμε να συμμετέχουμε στις εκλογές μέχρι το 2015. Το 2015, το όριο για την είσοδο στην Κνεσέτ αυξήθηκε από 2% σε 3,25%, προκειμένου να αποτραπεί η είσοδος αραβικών κομμάτων και του Χαντάς στο κοινοβούλιο.

Έτσι, λοιπόν, έπρεπε να σχηματίσουμε κάποιες συμμαχίες μεταξύ διαφορετικών κομμάτων, του Χαντάς και αραβικών κομμάτων, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, για να μπούμε στην Κνεσέτ. Ήταν,

λοιπόν, ένα ζήτημα - μπορείς να το ονομάσεις τεχνικό ζήτημα - και όχι ιδεολογικό. Και αυτές οι συμμαχίες άλλαξαν από το 2015. Μερικές φορές ήταν ο ενιαίος κατάλογος που αποτελούταν από τέσσερα διαφορετικά κόμματα. Μερικές φορές υπήρχαν δύο κατάλογοι, δύο και δύο. Και στις τελευταίες εκλογές ήμασταν εμείς, μαζί με το κόμμα του Αχμάντ Τίμπι, το Ταάλ. Το «Μπαλάντ» κατέβηκε ξεχωριστά και δεν πέρασε το όριο, ενώ το «Ραμ», το ισλαμικό κόμμα, κατέβηκε μόνο του και μπήκε στην Κνεσέτ. Οπότε, βασικά, για το «Ταάλ» και εμάς είναι μάλλον ένα τεχνικό ζήτημα, αν και οι πολιτικές ιδέες όσον αφορά το παλαιστινιακό ζήτημα είναι πολύ, πολύ κοντά μεταξύ τους και μπορούμε επίσης να συμφωνήσουμε σε ορισμένα κοινωνικά ζητήματα, όχι σε όλα, αλλά αυτή είναι η ουσία του τρέχοντος συνασπισμού.

Σε πρόσφατη συνέντευξη είχατε πει ότι όλο και περισσότεροι Ισραηλινοί αντιλαμβάνονται οτι η πολιτική Νετανιάχου δεν είναι προς το συμφέρον του λαού. Απ' την άλλη, πρόσφατες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι πάνω απ' το 70% των Ισραηλινών είναι υπέρ της γενοκτονιας στη Παλαιστίνη και υπάρχουν σημαντικές αναφορές ότι η ισραηλινή κοινωνία τείνει προς τη πλήρη αυταρχικοποίηση. Μπορείτε να μας το εξηγήσετε αυτή την αντίθεση;

Οι περισσότεροι άνθρωποι στο Ισραήλ καταλαβαίνουν ότι ο Νετανιάχου κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να παραμείνει στην εξουσία, και αυτό επειδή θέλει να αποφύγει τη φυλακή. Δεν μπορώ να πω ότι είναι η απόλυτη πλειοψηφία, αλλά τολμώ να πω ότι πάνω από το 50 τοις εκατό και ίσως ακόμη περισσότεροι καταλαβαίνουν ότι ό,τι κάνει ο Νετανιάχου, ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια, αν όχι και περισσότερο, είναι για το δικό του καλό και όχι για το συμφέρον του κράτους του Ισραήλ ή της ισραηλινής κοινωνίας. Όμως, ταυτόχρονα, τον υποστηρίζουν - και πάλι, όχι όλοι - και θα έλεγα ότι σήμερα ίσως είναι μια μικρή πλειοψηφία, ή ίσως ακόμη και μια μειοψηφία, αλλά μια σημαντική μειοψηφία. Υποστηρίζουν τη γενοκτονία στη Γάζα, την εθνοκάθαρση και άλλα εγκλήματα που διαπράττει το Ισραήλ.

Μερικές φορές η κριτική προς τον Νετανιάχου είναι ότι οι πολιτικές του δεν είναι αρκετά βίαιες. Αυτός είναι λοιπόν ένας τρόπος να συμβιβαστεί η φαινομενική αντίφαση. **Με άλλα λόγια, *πολλοί από εκείνους που επικρίνουν τον Νετανιάχου και λένε ότι οι πολιτικές και οι πράξεις του δεν υπηρετούν την ισραηλινή κοινωνία αλλά το δικό του συμφέρον*, όπως είπα, ταυτόχρονα λένε ότι αυτό εκδηλώνεται με τη μορφή ανεπαρκούς βίας, ανεπαρκούς σφαγής και καταστροφής των Παλαιστινίων.** Υπάρχουν και άλλοι που πιστεύουν ότι πράγματι ο Νετανιάχου ενεργεί μόνο για το δικό του όφελος, προκειμένου να παραμείνει στην εξουσία. Και αυτοί επιθυμούν γενοκτονία κ.λπ., αλλά προτιμούν να την διαπράξει κάποιος άλλος, να την επιδιώξει κάποιος άλλος.

Μπορείτε να μας περιγράψετε κάποιες από τις δράσεις του κόμματος, αλλά και δικές σας μέσα σε μία τέτοια συνθήκη; Τι πρέπει να κάνει κανείς για να είναι έμπρακτα αντισιωνιστής στο Ισραήλ;

Το Χαντάς και το Κομμουνιστικό Κόμμα συμμετέχουν εδώ και πολλά χρόνια — θα έλεγα μάλιστα ότι ηγούνται -στον αγώνα ενάντια στην κατοχή, τον φασισμό, τον ρατσισμό, την

αποικιοκρατία κ.λπ. Και στην τρέχουσα Κνεσέτ, από τη στιγμή που σχηματίστηκε αυτή η κυβέρνηση, ο αγώνας μας προχώρησε ένα βήμα μπροστά από πολλές απόψεις. Εντός του κοινοβουλίου, ηγούμαστε, φυσικά, του αγώνα κατά της γενοκτονίας, καθώς και κατά της εθνοκάθαρσης, θέτοντας συνεχώς αυτά τα ζητήματα. Εγώ προσωπικά τέθηκα σε διαθεσιμότητα τα τελευταία 4 χρόνια συνολικά 3 φορές για 10 μήνες, επειδή δεν δέχτηκα να σιωπήσω και να μην χρησιμοποιώ τους όρους «γενοκτονία», «εθνοκάθαρση», «μαζικές δολοφονίες», «σφαγή» και «εγκλήματα πολέμου».
Επίσης, υπέγραψα μια αναφορά προς υποστήριξη της προσφυγής της Νότιας Αφρικής στο Διεθνές Δικαστήριο (ICJ). Ακόμα, απευθύνθηκα πολλές φορές σε διεθνείς παράγοντες και δυνάμεις, όπως το Δικαστήριο της Χάγης, τα Ηνωμένα Έθνη, πρέσβεις διαφόρων χωρών, πολιτικούς σε διάφορες χώρες. Έτσι, αγωνιζόμαστε, όπως γνωρίζετε, όσο καλύτερα μπορούμε ενάντια σε αυτά τα εγκλήματα και συνεχίζουμε. Αν και το τίμημα είναι αρκετά υψηλό και είναι πολύ πιο δύσκολο από πριν, επειδή παράλληλα με τα εγκλήματα πολέμου και τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη, πρέπει να θυμόμαστε ότι υπό αυτή την κυβέρνηση το Ισραήλ μετατρέπεται στην πραγματικότητα σε ένα φασιστικό καθεστώς και θα έλεγα ακόμη και σε ένα φασιστικό κράτος. Και αυτό εκφράζεται εν μέρει στις προσπάθειες να σιωπήσουν εμάς και όποιον εκφράζει μια εναλλακτική φωνή.

Έχουμε δεκάδες αναφορές ότι το Ισραήλ αποτελεί ένα κράτος που αντιμετωπίζει τους άραβες υπηκοούς του ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας ή ακόμη και ως μη πολίτες. Αντίστοιχα, οι Παλαιστίνιοι πολλές φορές για πολλούς συμπολιτές σας δεν θεωρούνται καν άνθρωποι. Ποια είναι η καθημερινότητα; Επιβεβαιώνετε τον χαρακτηρισμό κράτος-απαρτχάιντ;

Ναι, το Ισραήλ είναι πράγματι ένα κράτος απαρτχάιντ, πρώτα και κύρια έναντι των Παλαιστινίων στα κατεχόμενα εδάφη. Έχουμε να κάνουμε με περίπου 5 εκατομμύρια ανθρώπους που στερούνται κάθε βασικού δικαιώματος. Όχι μόνο το δικαίωμα να ψηφίζουν και να εκλέγονται, αλλά και το δικαίωμα στην ελευθερία του λόγου, στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, στην ελευθερία της κυκλοφορίας και, δυστυχώς, τα τελευταία 4 χρόνια, ακόμη και ***το δικαίωμα στη ζωή*** και στην εργασία κ.λπ. Όσον αφορά λοιπόν την παλαιστινιακή εθνική μειονότητα εντός του Ισραήλ, είναι πολύ δύσκολο να πούμε ότι πρόκειται για απαρτχάιντ σύμφωνα με τις διάφορες διεθνείς συμβάσεις, σε αντίθεση με τον ορισμό του απαρτχάιντ. Υπάρχουν πολλές ομοιότητες, αλλά δεν είναι όπως η κατάσταση - εννοώ όχι μόνο τυπικά αλλά και στην πράξη - των Παλαιστινίων στα κατεχόμενα εδάφη.

Ωστόσο, φυσικά, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις διακρίσεων ή μορφές διακρίσεων εναντίον των Παλαιστινίων πολιτών στο Ισραήλ. Είναι πολίτες τυπικά, και στο βαθμό που μπορούν να ψηφίζουν και να εκλέγονται, υπάρχουν πράγματι εμπόδια και περιορισμοί στην ελευθερία του λόγου και του συνεταιρίζεσθαι, ειδικά υπό την παρούσα κυβέρνηση, αλλά όχι όπως συμβαίνει με τους Παλαιστινίους

στα κατεχόμενα εδάφη. Η διάκριση, η βασική διάκριση, αφορά τη γη. Για να το πω με λίγα λόγια, υπάρχουν ορισμένοι νόμοι και πρακτικές, ειδικά στο Ισραήλ, που στην πραγματικότητα εμποδίζουν τους Παλαιστινίους εντός του Ισραήλ, τους εμποδίζουν, για παράδειγμα, να χτίσουν ή ακόμα και να αγοράσουν γη, να κατέχουν γη. ***Το μεγαλύτερο μέρος της γης που ανήκε στους Παλαιστινίους το 1948 κατασχέθηκε με τη βία.***

Νομίζω ότι είναι περίπου το 80 τοις εκατό. Και φυσικά η επιρροή είναι και τοπική. Μπορείς να τη νιώσεις. Μπορείς να τη δεις και, κυρίως, δεν μπορούν, ξέρεις, να κάνουν ό,τι κάνουν οι Εβραίοι. Υπάρχουν πολλοί περιορισμοί όταν ένα μέλος μιας παλαιστινιακής οικογένειας απευθύνεται στις αρχές για να πάρει άδεια να χτίσει ένα σπίτι. Έτσι, ακόμα και για να προσθέσουν έναν όροφο σε ένα υπάρχον σπίτι, συνήθως δεν παίρνουν την άδεια.

Έτσι, όποτε το χρειάζονται και δεν έχουν άλλη επιλογή από το να χτίσουν χωρίς άδεια, επειδή δεν υπάρχει χώρος για μια οικογένεια που μεγαλώνει, τότε οι αρχές το κατεδαφίζουν. Υπάρχουν δεκάδες παλαιστινιακά χωριά στο Νεγκέβ, στο νότιο Ισραήλ, ολόκληρα χωριά που δεν αναγνωρίζονται. Επομένως, δεν έχουν σύνδεση με νερό, ηλεκτρικό ρεύμα, υποδομές κ.λπ. Και υπό την παρούσα κυβέρνηση, ολόκληρες γειτονιές και χωριά κατεδαφίστηκαν. Φυσικά, όπως μπορείτε να διαπιστώσετε, ειδικά τα τελευταία 4 χρόνια, παρατηρείται πιθανώς η χειρότερη διάκριση που έχει σημειωθεί ποτέ.

Παράλληλα με τη γενοκτονία στη Γάζα, διεξάγεται και μία εκστρατεία εποικισμού της Δυτικής Όχθης όπου εκατοντάδες σημεία έχουν καταληφθεί από εποίκους. Τι κάνετε για να εμποδίσετε μία τέτοια εξέλιξη και τι πιστεύετε ότι μπορούν να κάνουν τα διεθνή κινήματα;

Ο μόνος τρόπος για να τερματιστεί τόσο η γενοκτονία στη Γάζα όσο και η εθνοκάθαρση στη Δυτική Όχθη, η οποία επιδεινώνεται καθημερινά, αν όχι κάθε ώρα, είναι ***μέσω ενός κοινού αγώνα των Ισραηλινών, των Παλαιστινίων και της διεθνούς κοινότητας***. Αν προτιμάτε να μιλήσουμε για ένα είδος κατανομής εργασίας, εμείς στο εσωτερικό του Ισραήλ, Εβραίοι και Παλαιστίνιοι μαζί, κάνουμε ό,τι μπορούμε για να βάλουμε τέλος σε όλα αυτά τα εγκλήματα. Δυστυχώς, ***η διεθνής κοινότητα δεν έχει κάνει τίποτα***. Υπάρχουν μερικές νησίδες δικαιοσύνης, αλλά είναι πολύ λίγες, πολύ μικρές και έρχονται πολύ αργά, ενώ οι άνθρωποι που τις υπερασπίζονται, όπως η φίλη μου η Φραντσέσκα Αλμπανέζε και άλλοι, υφίστανται διώξεις. Χρειαζόμαστε τη διεθνή κοινότητα στο πλευρό μας.

Όλοι πρέπει να καταλάβουν ότι αυτό είναι το πραγματικό συμφέρον όχι μόνο των Παλαιστινίων και της περιοχής στο σύνολό της, αλλά και των Ισραηλινών. Η σύλληψη του Νετανιάχου και των άλλων εγκληματιών πολέμου είναι επίσης κάτι στο οποίο πρέπει να συμβάλει η διεθνής κοινότητα. Αν αυτά δεν συμβούν, θα είναι πολύ δύσκολο να τερματιστεί πραγματικά η γενοκτονία, πόσο μάλλον η εθνοκάθαρση στη Δυτική Όχθη.

Έναν απ' τα βασικά επιχειρήματα του πολέμου εναντίον του Ιράν είναι το πυρηνικό του πρόγραμμα.

Ωστόσο, είναι κοινό μυστικό ότι το Ισραήλ διαθέτει πυρηνικό πρόγραμμα εδώ και δεκαετίες χωρίς να υπόκειται σε διεθνείς ελέγχους. Πως σχολιάζετε αυτή τη συνθήκη;

Οι σύντροφοί μου στο Χαντάς, το Κομμουνιστικό Κόμμα, όπως και εγώ ο ίδιος, φυσικά, αντιτιθέμεθα σε κάθε είδους όπλα μαζικής καταστροφής, είτε πρόκειται για πυρηνικά, είτε για βιολογικά, είτε για χημικά. Πάντα ήμασταν εναντίον τους. Επομένως, προφανώς είμαστε εναντίον της κατοχής τέτοιου όπλου από το Ιράν, αλλά ταυτόχρονα, φυσικά, είμαστε εναντίον της κατοχής τέτοιου όπλου από οποιαδήποτε άλλη χώρα, συμπεριλαμβανομένου του Ισραήλ. Και αν είναι αλήθεια, όπως αναφέρουν τα μέσα ενημέρωσης, ότι το Ισραήλ διαθέτει τέτοιο όπλο, είμαστε προφανώς εναντίον και αυτού.

*Σε μια πρόσφατη έρευνα του διεθνούς δικτύου **No harbor for Genocide** αποδεικνύεται ότι εταιρείες ελλήνων εφοπλιστών πραγματοποιούσαν παράνομα δρομολόγια παράδοσης στο Ισραήλ αργού πετρελαίου, θερμικού άνθρακα και άλλων προϊόντων απαραίτητων για για την πολεμική βιομηχανία. Συζητιούνται αυτά τα ζητήματα στο εσωτερικό του Ισραήλ και είναι κατανοητή η στήριξη και η συνενοχή των δυτικών κρατών και της Ελλάδας στη γενοκτονία;*

Όχι, δεν γίνεται καμία αναφορά σε τέτοιου είδους αποστολές ή σε οποιαδήποτε άλλη μορφή βοήθειας που παρέχεται στο Ισραήλ από ξένες χώρες. Αν υπάρχει κάποια αναφορά σε ξένες κυβερνήσεις εντός του Ισραήλ, αυτή στρέφεται εναντίον εκείνων των κυβερνήσεων που αντιτίθενται στη γενοκτονία και στην πολιτική. Την εγκληματική πολιτική της ισραηλινής κυβέρνησης, και φυσικά υπάρχουν κατηγορίες για αντισημιτισμό και όλες αυτές τις ανοησίες, όπως εναντίον της Ισπανίας και άλλων πολιτικών και κυβερνήσεων, αλλά συγκεκριμένα όσον αφορά την Ελλάδα και τις αποστολές, δεν υπάρχει καμία αναφορά.

*Σε μια άλλη έρευνα που έγινε εδώ στην Ελλάδα από το **Journalist Network for Gaza** το Ισραηλινό real state περιγράφεται ως "βασικός κρίκος μιας ενιαίας αλυσίδας όπου οικονομία, κράτος και έλεγχος του χώρου συγκροτούν μια κοινή στρατηγική με την γενοκτονική πολιτική και την αποικιοκρατία". Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε μια έντονη επέκταση του Ισραηλινου κεφαλαίου σε Ελλάδα και Κύπρο, θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι επενδύσεις αυτές είναι ένας άλλος τρόπος οικονομικης αποικιοκρατίας;*

Δεν ξέρω πραγματικά αν είναι δίκαιο να το αποκαλούμε «οικονομικό αποικιοκρατισμό». Σίγουρα θα το έβλεπα ***ως ένα άντρο του καπιταλισμού που επιδιώκει να επεκταθεί***. Πιστεύω όμως ότι δεν είναι αρκετά οργανωμένο για να το χαρακτηρίσουμε ως οικονομικό αποικιοκρατισμό. Ίσως όμως να εξελιχθεί σε κάτι τέτοιο.